

det vil vise sig urigtigt paa mangfoldige Steder. Jeg vil dog henstille, om man, inden man gjør det, vil søge at indhente Oplysninger. Det er forholdsvis let at faae dem. De Herrer behøve ikke at søge dem hos samtlige Landkommuner, de ligger hos Amtmændene, som have for hvert tredje Aar Opgjørelser over Forholdet mellem Formue og Veilighed og Hartkornet, og der vil man kunne faae disse Bestemmelser. — Ja, det gjælder jo ikke her om at faae Alt sagt om disse Bestemmelser. Jeg antager, at jeg ved at berøre dem nu har sagt Tilstrækkeligt. Jeg skal kun tillade mig nu at berøre et Par andre Bestemmelser; der er iøvrigt talt nok om disse. Jeg kan dog ikke forbigaa ved Omtalen af denne Lov at fremdrage det Forunderlige i § 13, at det fritagne Formuebeløb er sat til 1,000 Kr. Jeg ser ikke saa meget principielt paa dette Punkt; thi der kan jo gøres mange Indvendinger imod Formuebestatningen. Denne ønsker jeg ikke at gaa ind paa. Jeg ønsker at se rent praktisk paa, hvorledes det vil stille sig for den ærede Signingskommission. Under Formue hører jo enhver Art af Løsøre, saavel produktivt som uproduktivt, saasom Indbo, Gangklæder, Varer, Redskaber, Kreaturer, Skibe, Bøger, Kunstsager med Videre. Altsaa, naar en Mand eter i Indbo og Klæder over 1,000 Kr., falder han i Formueskat. Jeg beder nu de Herrer tænke sig, hvilken Opgave det f. Ex. vil være for Signingskommissionen i Kjøbenhavn at eftersøge hvert eneste Hus og Bolig og hvert eneste Individ, ikke blot Familiefædre, men Tyende med, og undersøge, hvad de eie af Indbo og Gangklæder, og kommer man da til det Resultat, at de eie over 1,000 Kr., skulle de sættes i Formueskat. (En Stemme: Man har jo Afspørgsancen!) Ja det er godt nok, men der er Mangfoldige, som ikke have asjureret, navnlig af Tyendeklassen, og der er heller ikke den mindste Garanti for, at Forsikringssummen afgiver en passende Norm. Det ærede Medlem, der afbrød mig, veed saa godt som Noget, at ved Forsikringsvæsenet indtegner man selv sin Forsikring, og en samvittighedsfuld Signingskommission maa derfor undersøge, om denne Forsikring er passende. Det kan f. Ex. være, at man har angivet Forsikringen for lavt for at unddrage sig Formueskatten, og skal en Undersøgelse ske,

maa den ske ordentlig. Dette vil være en meget minutøs og vanstelig Undersøgelse. Det er den praktiske Side af Sagen. Jeg skal ogsaa nævne Ien af mere principiel Betydning. Har man saaledes f. Ex. en Familie, bestaaende af Mand, Kone og 8 Børn, som leve under yderst tarvelige Forhold, kunne deres Klæder, Bohave og det, der hører til en lille Bedrift, om de have en saadan, let løbe op til over 1,000 Kr. — det er jo ikke nogen stor Sum — og saa skal en saadan Familie, der maaste lige sidde og hugger sig igjennem, falde i Kommuneskat. Medsættelse kan den ikke faae, thi Medsættelse kan kun gives, hvor særlige Forhold som Sygdom, Gjæld og deslige maatte tale derfor. Det er de Grunde, for hvilke der kan ske en Medsættelse. Altsaa den Mand, der sidder lige og begaar sig, og som hele Verden veed er en fattig Mand, stillet under de tarveligste Forhold, falder i Kommuneskat, hvis hans Klæder, Bohave og øvrige Bedrift er nogenlunde formuistig og godt ordnet. Det forekommer mig dog at være et besynderligt Princip, lige saa besynderligt som Principet i § 14. Jeg skal ikke opholde mig meget ved § 14, men blot sige, at det, som der er faldet mig mest for Brynstet, er Bestemmelsen om Børn. Vi have hørt, at det er en smuk Bestemmelse, og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) jagde med fuldkommen Ret, at paa Landet beskaffer man Tyendet. Ja, det gjør man; men jeg tror, det meget ofte er galt. Jeg har imidlertid som Medlem af Kommuneraadet maattet finde mig i, at man gjorde det. Jeg kan ikke anse det for rigtigt. Det Besynderligste af det Hele forekommer imidlertid mig at være Afdraget. Lad os nu tage en Familie med 1,000 Kr.s Indtægt her i Kjøbenhavn og havende to Børn, saa erkjendes, at der for disse to Børn i og for sig maa gives en Medsættelse, og Skatten bliver for denne Familie 50 Kr. Men ved Siden af boer en Familie med ti Børn, og som ogsaa har 1,000 Kr. at leve af — Forholdet er vel ikke utænkeligt — og ikke er paa Fattigvæsenet, da skal denne Familie svare den samme Skat; det vil med andre Ord sige, at de to Børn regnes til Udgift og de otte Børn som Statteindtægt. Det forekommer mig dog herefter, at selv om man finder Principet nok saa smukt, er der dog et andet Moment, som